

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně **L. K.**, bytem P., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 28.8.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2012 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 28.8.2012 podanou u Krajského soudu v Praze, který ji pravomocným usnesením ze dne 4.9.2012 č.j. 42Ad 73/2012-11 postoupil zdejšímu soudu jako věcně a místně příslušnému, se žalobkyně domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2012 č.j. X (nesprávně uvedla: Krajské správy sociálního zabezpečení v Praze), jelikož s ním nesouhlasí, neboť dle jejího názoru není propočten její důchod správně, protože než ČSSZ zjistila, že prý měla zaměstnavatele od 1.5.1992 - 31.5.1993 na Slovensku, což není pravda, jelikož odstěpný závod byl ve Zlíně, Zarámí 88, měla odpracováno 43 let k 3.9.2010 a orientační důchod jí byl stanoven na 12.232,-Kč dle českých propočtů ČSSZ Plzeň; přitom nyní její důchod činí ze slovenské strany 172,60 €, což je průměrně 4.300,-Kč a po převodu na české koruny banka vezme každý měsíc 100,-Kč za převod, takže cca 4.200,-Kč, česká strana jí vypočetla důchod 5 300,-Kč, takže celkem 9.500,-Kč a rozdíl ve stanovení důchodu je značný 2.723,-Kč, proto o tuto částku žádá soud, aby rozhodl; žalobkyně argumentovala tím, že byla vždy občankou ČR s trvalým pobytem na

jejím území a přitom přiznaná výše starobního důchodu (dále jen **SD**) je nižší, než přiznaná občanům ČR ve srovnatelných případech a zdůraznila, že v době zaměstnání u Pojišťovny Otčina, a.s., odštěpný závod Zlín, existoval v Československu jednotný systém důchodového pojištění a z pohledu tehdejšího práva bylo právně irelevantní, ve které části čsl. státu měl zaměstnavatel sídlo a přijala-li ČR po svém vzniku v ústavní rovině princip kontinuity právního řádu, nelze u občana ČR posuzovat doby jeho zaměstnání u zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části čsl. státu jako zaměstnání v cizině. V případě takového náhledu představuje fikci zakládající diskriminaci, neboť tato není podložena objektivními a rozumnými důvody. V této souvislosti odkázal i na judikaturu Ústavního soudu /nálezy sp. zn. II. ÚS 405/02, III. ÚS 252/04 a Pl. ÚS4/06 i I. ÚS 1375/07 (smyslem uzavření mezinárodní smlouvy nemůže být krácení důchodových nároků vlastním občanům, kterým vyšší důchodový nárok vzniká nezávisle na takové smlouvě podle vnitrostátních předpisů). K žalobě připojila mimo jiné i kopii rozhodnutí ČSSZ a nikoli Krajské správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 25.6.2012 shora uvedeného č.j.

Napadeným rozhodnutím ze dne 25.6.2012 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a *potvrdila rozhodnutí ČSSZ ze dne 11.1.2012 č.j. X*, kterým jí byl podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), s přihlédnutím k čl. 6 a k čl. 52 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) 883/2004 (dále jen **Nařízení**), přiznán od 2.12.2010 český dílčený starobní důchod ve výši 5.048,-Kč měsíčně, který byl zvýšen (valorizace) od ledna 2011 na 5.235,-Kč a od ledna 2012 na 5.322,-Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 25.6.2012 žalovaná zdůraznila, že stanovila věk potřebný pro vznik nároku na český starobní důchod dnem 22.8.2010, kdy žalobkyně dosáhla věku 58 let a 8 měsíců (§ 32 odst. 2 zákona) a současně splnila i druhou podmínku vzniku nároku na tento důchod, protože získala celkem 42 roků a 333 dnů pojištění (po snížení náhradní doby pojištění získala 42 roků a 328 dnů pojištění, přitom v ČR získala dobu pojištění pro vznik nároku na starobní důchod 6.506 dnů, tj. 17 roků a 301 den, a na území dnešní Slovenské republiky (dále jen **SR**) získala 9.254 dnů, tedy 25 roků a 129 dnů pojištění. Dále bylo zdůrazněno, že ke dni rozdělení ČSFR (ke dni 31.12.1992) byla žalobkyně zaměstnána v Poist'ovne Otčina, a.s., Nitra se sídlem v Bratislavě na Slovensku, a dle čl. 15 odst. 1 správního ujednání č. 117/2002 Sb. m. s. platí, že sídlem zaměstnavatele se rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku; slovenský nositel pojištění ve formuláři E 205 potvrdil jako slovenskou dobu pojištění ze dobu od 1.9.1967 do 31.12.1992, tedy tzv. federální dobu, neboť žalobkyně od 1.5.1992 do 31.5.1993 pracovala ve společnosti Pojišťovna Otčina, odštěpný závod Zlín, tento odštěpný závod však nebyl zapsán do obchodního rejstříku (zapsán byl do obchodního rejstříku ČR až 18.3.1993), proto se doba pojištění do 31.12.1992 hodnotí právě ve smyslu čl. 20 odst. 1 bilaterální smlouvy. ČR jako členský stát Evropské unie vykazuje za českou dobu pojištění jen tu dobu, kterou pojištěnec skutečně získal na území ČR a tím, že ČR a SR uzavřely dvoustrannou smlouvu o sociál. zabezpečení č. 228/1993 Sb. a mimo jiné vložily čl. 20 této smlouvy do přílohy č. II. k Nařízení, lze sečíst dobu pojištění získanou skutečně na území ČR a dobu pojištění získanou na území SR pro vznik nároku na český starobní důchod a dále jej vypočítat pouze v dílčené výši. Také bylo poznamenáno, že dle § 107a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. se lhůta pro vydání rozhodnutí v řízení podle tohoto zákona kromě dob uvedených ve správním řádu prodlužuje též o dobu, po kterou se došetřují rozhodné skutečnosti u zaměstnavatelů a cizozemských nositelů důchodového pojištění, proto ČSSZ nevyhověla žádosti žalobkyně o zaplacení úroků z prodlení, byť i tato doba mohla být vnímána jako poměrně dlouhá. Závěrem

žalovaná uvedla, že nemohlo být námitkám žalobkyně vyhověno, neboť jen díky součtu české a slovenské doby pojištění získala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na český dílčený starobní důchod; žádostí žalobkyně o odstranění tvrdostí, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení, se bude ČSSZ zabývat samostatně a v tomto smyslu vyrozumí žalobkyni.

*Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření ze dne 16.10.2012 závěrem navrhla zamítnutí žaloby a uvedla mimo jiné s odkazem na citovaná ustanovení příslušných předpisů k požadavku žalobkyně na přiznání rozdílu mezi výší předpokládaného českého starobního důchodu a úhrnem českého dílčího SD a slovenského SD, že pro přiznání této dávky není v současnosti zákonné opory a citovala § 106a zákona ve znění zákona č. 428/2011 Sb. Dále žalovaná uvedla stejné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že SD byl žalobkyni vypočten v souladu s českými právními předpisy a Nařízením, proto bylo napadeným rozhodnutím o námitkách potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 11.1.2011; Pojišťovna OTČINA, a.s., odštěpný závod Zlín však byl do obchodního rejstříku zapsán až od 18.3.1993, tedy k datu 31.12.1992 nemohl být zaměstnavatelem, byť je uveden na evidenčním listu (dále jen **ELDP**) vyhotoveném dne 9.10.1994, přičemž žalované se nepodařilo prokázat existenci odštěpného závodu ke dni 31.12.1992 a jeho zápis v obchodním rejstříku a žalobkyně tyto skutečnosti nijak nedokládá, přičemž základním kritériem stanoveném v čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. (dále jen **Smlouva**) je sídlo zaměstnavatele a nikoliv místo výkonu práce.*

Po doručení vyjádření žalované žalobkyně dne 5.11.2012 ve svém podání mimo jiné uvedla, že na žalobě trvá a považovala ELDZ za dostačující důkaz prokazující právní skutečnosti a připomněla v souvislosti s tvrzeným zápisem odštěpného závodu Pojišťovny OTČINA a.s. do obchodního rejstříku až k datu 18.3.1993, že je však přece obecně známo, mezi "založením společnosti, resp. odštěpného závodu" a jeho "zapsáním" do obchodního rejstříku může být i značná časová prodleva. Jestliže tedy ELDZ již "odštěpný závod", jakožto zaměstnavatel zapsán byl, svědčí to o tom, že jako právní subjekt existoval. Jestliže má žalobkyně znovu sama prokazovat svoji účast na pojištění (zejména za dobu od 1.5.1992 do 31.12.1992), pak se tak bude snažit učinit ještě do termínu nařízení jednání nadepsaného soudu v její věci, kterého se chce osobně zúčastnit.

Následně žalovaná v podání ze dne 27.11.2012 zdůraznila k replice žalobkyně, že ELDZ vyhotovený dne 7.10.1994 potvrzující dobu od 1.5. 1992 do 31.5.1993 byl vyhotoven v době, kdy byl subjekt „Poišťovna OTČINA, a.s. Nitra – Odštěpný závod ZLÍN“ již zapsán do obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl A, vložka 33183 dne 18.3.1993, ale neproказuje to, že tento subjekt jako odštěpný závod existoval již je dni 31.12.1992

Žalobkyně v dalším podání ze dne 12.12.2012 uvedla, že obdobnou otázkou se zabýval Ústavní soud, který rozhodl tak, že se v takových případech musí důchody občanů ČR dorovnat na úroveň, kterou by dosáhly v ČR a připomněla, že jí byl v listopadu 2011 úřadem předložen k uplatnění tiskopis Žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení ve věci stanovení výše důchodu vypláceného Sociální pojišťovnou v Bratislavě podle právních předpisů ČR a o zprostředkování jeho výplaty. avšak pracovnice žalovaného v Plzni jí tento tiskopis odmítla převzít. Fotokopii tohoto tiskopisu soudu jako důkaz předložila a

z něho je zřejmé, že *kromě osobních údajů v něm neuvedla žádné rozhodné skutečnosti na straně -2-, kde je pouze datum 19.5.2011 a podpis.*

Dále žalovaná v podáních ze dne 2.1. a 4.6.2013 zdůraznila, že je nadále vázána § 106a zákona, neboť dosud nedošlo ke změně legislativy a odchylný postup je za stávajícího právního a skutkového stavu možný pouze na základě institutu odstraňování tvrdostí podle § 4 odst. 3 a § 106 zákona č. 582/1991 Sb. a Dodatek č. 2 k Příkazu ministra č. 30/2006, kterým byla ČSSZ zmocněna ke zprostředkovanému převzetí výplaty starobního důchodu vypláceného Sociální pojišťovnou v Bratislavě a stanovení jeho výše podle právních předpisů ČR, byl zrušen s účinností od 6.2.2012. O tom, že její žádost byla po nabytí právní moci rozhodnutí o námitkách postoupena Ministerstvu práce a sociálních věcí k dalšímu řízení o odstranění tvrdosti zákona, v němž však dle § 106 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nelze vzhledem k probíhajícímu soudnímu řízení prozatím pokračovat, byla informována žalobkyně korespondencí ze dne 26. 9. 2012. Dále pro informaci žalovaná dne 4.6.2013 sdělila, že po upozornění Evropské komise na chybnou aplikaci příslušných ustanovení Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení č. 883/2004 ze strany slovenského nositele pojištění byla Sociální pojišťovna v Bratislavě nucena přistoupit k přepočtu slovenských důchodů u osob, které získaly českou dobu pojištění po vzniku nároku na slovenský důchod, a je prozatím zjišťováno, zda dojde k přepočtu slovenského SD i u žalobkyně; rozhodnutím ČSSZ ze dne 27.5.2013 byl SD žalobkyně zvýšen od 3.12.2012 dle § 34 odst. 4 zákona za dobu výdělečné činnosti od 2.12.2010 do 2.12.2012 v souběhu se SD a proto mohl být soudu vrácen zpět k dalšímu řízení dávkový spis.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně vyplývá, že obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným ve shora citovaných vyjádřeních žalované, není však založena dodejka, z níž by bylo možno zjistit datum doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni. Založena je i korespondence se slovenským nositelem pojištění, která potřebný tiskopis E 205 SK (Potvrdenie o histórii poistenia v Slovenskej republike) vyhotovila až po urgencích ČSSZ, které byl doručen dne 19.10.2011 (následně dne 11.1.2012 vydáno rozhodnutí ČSSZ o přiznání SD žalobkyni od 2.12.2010); rozhodnutí slovenského nositele pojištění (Sociálna poisťovna Bratislava) ze dne 3.5.2011 bylo ČSSZ doručeno dne 6.6.2011; výpis z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze – datum zápisu Odštěpného závodu Zlín 18.3.1993 i kopie ELDZ vyhotoveného dne 7.10.1994 Pojišťovnou OTČINA, a.s., Zarámí 88, Zlín na dobu zaměstnání od 1.5.1992 do 31.5.1993.

Žalobkyně v podání ze dne 24.6.2013 sdělila, že v době od 1.5. do 31.12.1992 nebyla účastna dalšího pojištění.

U ústního jednání dne 31.7.2013 žalobkyně setrvala na podané žalobě a opravila svůj návrh na výrok rozsudku tak, že požaduje zrušení rozhodnutí ČSSZ ze dne 25. 6. 2012, č.j. 516 222 054/315-JS a nikoli rozhodnutí Krajské správy sociálního zabezpečení v Praze, jak nedopatřením uvedla; dále mimo jiné sdělila, že k žádnému přepočtu jejího tzv. „slovenského důchodu“ dosud nedošlo; s ohledem na situaci se tedy dožadovala toho, zda by jí mohlo být vyňato oněch pět měsíců z roku 1992/1993, měla by tak vlastně pouze tzv. české pojištění, ale to údajně podle zákona nejde; předpokládá, že na OSSZ i ČSSZ s ní jednali a postupovali v souladu s platným právem, ale pro ni je výsledek nespravedlivý. Závěrem žalobkyně požadovala vyhovění žalobě, i když si je dostatečně vědoma toho, že tomu nepřeje současná

právní úprava. Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na veškerá jejich vyjádření v této věci.

Podle § 29 odst. 1 písm. b) zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 26 let a dosáhl důchodového věku v roce 2010.

Dle § 106a zákona (účinnost od 28.12.2011) za doby důchodového zabezpečení získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů, které se podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení ze dne 29. října 1992 považují za doby důchodového zabezpečení nebo pojištění Slovenské republiky, nelze přiznat ani zvýšit důchod z českého důchodového pojištění (zabezpečení) a ani nelze s přihlédnutím k těmto dobám poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu nebo jeho části nebo poskytovaná místo důchodu nebo jeho části; k těmto dobám lze v souladu s čl. 4 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, přihlédnout pouze za podmínek a v rozsahu stanoveném touto smlouvou nebo tímto zákonem (§ 61).

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *k datu 25.6.2012*.

Žalobkyně se domáhá z důvodů uvedených v žalobě přiznání dorovnávacího příspěvku ke starobnímu důchodu; neprokázala však žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2012, přičemž důkazní břemeno spočívá na žalobkyni. Soud shledal, že napadené rozhodnutí splňuje všechny náležitosti rozhodnutí dle v § 68 odst. 1 až 3 *správního řádu*, tj. zákona č. 500/2004 Sb., takže není nesrozumitelné a nebyly zjištěny ani žádné jiné vady řízení, kvůli nimž by bylo nutno rozhodnutí žalované zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, žalovaná se dostatečně vypořádala i s námitkami žalobkyně. I když soud chápe důvody žalobkyně, které ji vedly k podání předmětné žaloby, ale v současné době a i v době vydání napadeného rozhodnutí již nebylo možno postupovat v takových případech, jako je i případ žalobkyně, obdobným způsobem jako před *datem 28.12.2011, kdy nabyl účinnosti již zmíněný zákon č. 428/2011 Sb., jímž byl změněn zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, vložení § 106a*, dle něhož již poskytnout vyrovnání, dorovnání, příplatky a obdobná plnění k důchodu ohledně tzv. *slovenských důchodů, jak bylo možné před touto změnou, což dostatečně vysvětlila i žalovaná ve svých vyjádřeních, na která soud pro stručnost odkazuje, jelikož byla všechna doručena i žalobkyni prostřednictvím soudu*. Pro žalobkyni je jistě nepochopitelné, že do 31.12.1992 u téhož zaměstnavatele se sídlem v Nitře se jedná o slovenské doby pojištění, ale od 1.1.1993 již o české doby pojištění, ale *do 31.12.1992 bylo rozhodující skutečností sídlo zaměstnavatele i kterým dnem byl zapsán odštěpný závod do obchodního rejstříku a od 1.1.1993*, tj. od rozdělení tehdejší ČSFR na ČR a SR, bylo *rozhodující skutečností území, na němž se nacházelo pracoviště pojištěnce*, jak vyplývá z již zmíněné Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR.

Soud pouze připomíná, že Poslanecká sněmovna dne 17.7.2013 v závěrečném čtení schválila dorovnání československých důchodů a přijala tak vládní návrh na změnu zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění

sociálního zabezpečení, přičemž novela právní úpravy počítá se speciální dávkou – dorovnávacím příspěvkem; poté bude projednáno horní komorou Parlamentu ČR – Senátem.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl (výrok I. rozsudku) dle § 78 odst. 7 s.ř.s. (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), neboť napadené rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2012 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když žalobkyni nelze přiznat požadované „dorovnání slovenského důchodu“, jelikož toto není vůbec dle zákona možné a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 11.1.2012.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. července 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně

